

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorvm

VD16 B 5530

1. Præludium. Certiſimum est, & nulla ratione dubitandum, maleficia propriè dicta, siue opera diabolica, media[n]te hominum auxilio, in rerum natura fieri, & hoc secundum sacras literas, canones, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

Maleficia fieri certū esse.

I. Præludium. Certissimum est, & nulla ratione dubitandum, maleficia proprie dicta, siue opera diabolica, mediāte hominum auxilio, in rerum natura fieri, & hoc secundum sacras literas, canones, leges ciuiles, & rectam rationem.

Maleficij varie significatiōnes.

Dictum (maleficia proprie dicta) quia apud antiquiores Iuris peritos & leges, maleficium generaliter accipitur pro omni crimine, hīc autem sumitur pro opere malo ope diabolica perfecto, singulari modo, & ad singularem effectum.

Probatur nunc Præludium, Exod. 22. Maleficos non patieris viuere, Leuit. 19. Non declinetis ad magos, nec ab ariolis aliquid sciscitemini, vt polluamini per eos: & c. 20. Vir siue mulier, in quibus Pythonicus, vel diuinationis fuerit spiritus, morte moriantur, lapidibus obruent eos. Deut. 18. Nec inueniatur in te, qui lustret filium suum, aut filiam, ducens per ignem: aut qui ariolos sciscitetur, & obseruet somnia, atq; auguria, nec sit maleficus aut incantator, neq; qui Pythones consulat, nec diuinos. Omnia enim hec abominatur Dominus, & propter istiusmodi scelera delebit eos in introitu tuo. In iure Canonico, in titulo de frigidis & maleficiatis, & 26. per totam question. & 33. q. 1. cap. si per sortiarias. In iure Ciuili, C. de maleficis & mathematicis. Hinc argumentum firmissimum sumitur: cur enim sacræ literæ tam seuerè maleficia, incantationes, & opera magica damnant, si nullius sunt virtutis

MALEFICORVM.

tutis & efficaciam? Cur canones & Pontificum
 decreta prohibent? Cur leges ciuiles capitales
 in maleficos & incantatores statuunt pœnas?
 An fortè istas leges Christiani instituerunt, qui-
 bus artes magicę puniuntur, secundum quem
 alium sensum, nisi quod hæc maleficiã generi
 humano pernitiõsa esse non est dubium? Sic
 enim arguit S. Augustinus lib. 8. de Ciuit. Dei,
 cap. 19. Veneficia ergo & Magia, non vanum
 nomen sortita sunt, sed vim quandam possi-
 dent, vt rectè ait Michael Psellus in lib. de Dę-
 monibus. Accedit etiam ratio. Reperiuntur
 aliqui effectus, & reperti sunt in rerum natura
 vt dare responsa de occultis, ferri peraera ad
 remotissima loca, &c. qui non possunt referri
 ad causas naturales, sed Dęmones. De his legendi
 S. Augustinus lib. 18. de Ciuit. Dei cap. 17. & 18. & lib.
 15. cap. 23. & lib. 2. de doctrina Christiana à cap. 20. &
 lib. 3. de Trinit. à cap. 5. S. Thomas lib. 3. contra Gentiles
 à cap. 104. S. Bonauent. in 2. sentent. d. 7. & 8. & in 4.
 d. 34. cum Magistro senten. Alexander Halen. 2. parte,
 q. 43. Franciscus Victoria in relectione de arte Magica.
 Alfonsus à Castro lib. 1. de iusta hæreticorum punitione, à
 cap. 14. Malleus maleficorum. à par. & alij, qui in pro-
 gressu allegabuntur.

Ex dicto præludio infero, hæreticum esse,
 & à fide Christiana alienum, qui cum pertina-
 cia asserit, maleficiã nihil aliud esse quàm so-
 mnia & imaginationes. Nectalis hæresis noua
 est, sed antiqua, vt est videndum apud S. Thomam &

Bonauent. in 4. d. 34. & Ioan. à Turrecre. in 33. q. 1. cap.
Si per sortiaris. Procedit autem hic error ex alia
 maiori infidelitate, nempe qua creditur: Dæ-
 mones non esse, nisi in opinione vulgi. Fuit
 Democriti, Alexandri, Simplicij, Auerrois, &
 Aristotelis secundum communioem senten-
 tiam, nec non aliorum Peripateticorum opi-
 nio, nullos esse Dæmones. Putat autem Auerr.
 in Epistola de Resurrectione, persuasionem &
 opinionem de existentia Dæmonum inde in-
 uectam, quod viri sapientes hæc terriculamē-
 ta commenti fuerint ad arcendos & terrendos
 improbos à sceleribus, quasi post hanc vitam
 supersint vltiores malorum, quos nos Dæmo-
 nes appellamus. Huius inuenti Simplicius in
 libr. de Anima, primum inuentorem tradit
 fuisse Pythagoram. Et quamuis Augustinus
 Eugubinus libr. 8. de perenni Philosophia,
 ca. 26. contendat docere, Aristotelem sensisse
 Dæmones esse. Communior tamen senten-
 tia est, secundum Philosophiam Aristote-
 lis, nullos esse Dæmones, cum nullas noue-
 rit substantias separatas à materia, præter mo-
 tores orbium, quod in 12. suæ metaphysicæ
 libro demonstrare contendit. Ex hoc fun-
 damento originem trahit error Hermetis
 Trismegisti, & aliorum Philosophorum, refe-
 rentium omnia opera magica in virtutes &
 causas naturales. Saducei quoq; vt in Actis A-
 postolicis apertū est, spiritum & angelum esse
 nega-

negabant. Hos secuti sunt quidam heretici dicti Dositheani, quos ex Simonis Magi schola prodijisse Theodoretus putat. Horum opinionem impietate plenam adhuc nostro seculo quidam secuti sunt, quos confutat Franciscus Feuardentius lib. 1. aduersus hæreses, in verbo Angeli. Similem errorem Origenes tribuit medicis, tract. 3. in Matth. verba 17. cap. Domine miserere filio meo, quia lunaticus est, & malè patitur. Primò autem quæramus, ait, quid est, quod sequitur: quia lunaticus est, & malè patitur? Medici loquuntur, quæ volunt; quia nec immundum spiritum arbitrantur, sed corporalem aliquam passionem, & dicunt humida moueri in capite secundum aliquam compassionem ad lumen lunars, quod humidam habet naturam. Nos autem qui Euangelio credimus, dicemus hanc compassionem immundum spiritum operari. Obseruat enim quædam schismata lunæ, & sic operatur, ut ab obseruatione lunæ pati homines mentiantur, & per hoc culpabilem Dæi creaturam ostendat. hæc Origenes. Ad idem accedit, quod Michael Psellus antiquissimus Philosophus Platonius, sed Christianus, in lib. de Dæmonibus refert, se conuersatum cum homine in Chersoneso Græciæ contermina, solitariam vitam agente, cui nomen Marcus erat, qui in primis Dæmonum studijs adhæserat, deinde palinodiam eccinit, verisq; nostris dogmatibus ad-

A 3

hæsit,

hæsit. Cum hoc homine multa contulit de natura Dæmonum, vt ex libro clarum est, & inter cætera de Dæmonum operationibus in arrepticijs & alijs, obijcit Marco in hæc verba: Sed ego, ô Marce, inquam, retentiora quædam sapere nos medicorum sectatores adducunt, asserentes passiones eiusmodi nõ esse effectus Dæmonum, sed humorum, vaporumque, & venti malè sese habentium. Itaq; pharmacis & dieta, & non carminibus incantantium, expiationibusq; curare hæc aggredi solent.

Tum Marcus respondit. Nihil mirum est hæc medicos dicere, qui nihil nouerint præter sensum, sed corporibus tantum incubuerint cognoscendis. Illa fortasse decebat malorum humorum putare incommoda capitis somniferam grauitatem, atque bilis angustias, phrenesis deliramenta, quæ lauacris, potionibusque, vel euacuationibus, vel emplastris sedare consueuerunt. Inspirationes autem, occupationesq; quibus, qui obsessus est, agere nihil potest, non intellectu, non ratione, non phantasia, non sensu. Aliud verò est, quod mouet atque ducit, dicitq; insuper, quæ non nouerit occupatus, & futura non nunquam prædicit: quod inquam pacto dicemus hæc esse erraticas materię motiones: A Philosophorum & antiquorum Medicorum falsa & impia opinione non videtur nostris temporibus etiam aliqui Physici esse alieni, qui ferè omnia, quæ Dæmonum

ope

operatione, circa hominem aguntur, vt contingit in energumenis, obsessis, maleficis & incantatoribus, referunt in humores melancholicos, complexionem corruptam, perturbatam phantasiam, aliasq; causas naturales: & fortasse etiam cum superioribus animo verè sentiunt, neq; Dæmones esse, neq; infernum, sed animam simul cum corpore interire, licet verecundia & timore impediti non prodant. Quam impiam doctrinam aliqui etiam Itali medici & physici ex Philosophia quorundam Ethnicorum hauserunt nostris temporibus.

Sit ergo.

2. Præludium. *Fides Catholica firmiter tenet esse Dæmones.*

Dæmones esse, est fides.

Probatur Iob 1. Cum venissent filij Dei ante faciem Domini, adsuit etiam inter eos Satan. Leuit. 19. Prohibetur immolatio Dæmonibus fieri, & Deut. 32. & alibi, & in nouo Testamento Christus saepe eiecit à corporibus obsessis Dæmonia, & s. Paulus ad 1 phes 6. ostendit periculosum certamen, quod cum rectoribus tenebrarum habemus.

Matth. 8. 9.

Luc. 9. 11.

Marc. 9.

Si ergo sunt Dæmones, necesse est eos operari, cum non sint otiosi, sed semper circumeant quærentes, quem deuorent.